

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Боган К. Бизнес-разведка. Внедрение передовых технологий / Кристофер Боган, Майкл Инглиш; под общей ред. Б. Л. Резниченко. – М.: Вершина, 2013. – 368 с.
2. Fifer, R. M. Cost benchmarking functions in the value chain. *Strategy & Leadership*, 17(3), 18–19.
3. *Energy Efficiency Benchmarking Methodology*, Brussels: CEN, 2011, p 5.
4. Bain & Company Електронний ресурс. – [Режим доступу] : <http://www.bain.com/consulting-services/customer-strategy-and-marketing/index.aspx>.
5. Козак Н. Бенчмаркінг як інструмент підвищення конкурентоспроможності компанії «Управление компанией» (до 2002 года – «Рынок капитала») №1-2, січень 2000 р

ДІАНА КЛИМАРЧУК
Науковий керівник:
К.е.н., доц. Комар Н. В.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ З КРАЇНАМИ СНД

Україна є однією із засновниць Співдружності Незалежних держав та веде тісне співробітництво з країнами СНД на основі Угоди про створення Співдружності Незалежних Держав від 8 грудня 1991 року. У 2014 році, після того, як з боку Російської Федерації виникла загроза, пов'язана з порушенням територіальної цілісності України, український уряд гостро поставив питання про доцільність перебування у СНД. З одного боку, нашій країні досить вигідно співпрацювати з країнами СНД. До них нас прив'язує суміжне географічне положення, культурна спільність. З іншого боку, щороку Україна сплачує членські внески у СНД приблизно 1 млн. дол. США, хоча одночасно і скаржиться на неефективність цієї структури [1].

Проаналізувавши дані зовнішньоторговельного обігу України та Республіки Білорусь, можемо сказати, що в період з 2012 до 2015 р. показники торговельного обігу зменшились з 7521,6 млн. дол. США до 3475,4 млн. дол. США. Товарообіг України з Азербайджаном також значно зменшився: у 2012 р. товарообіг складав 903,8 млн. дол. США, а у 2015 – 390,2 млн. дол. США. Зовнішня торгівля України з Казахстаном у 2015 р. скоротилась на 27,3% у порівнянні з 2014 р. і складала 899,5 млн. дол. США. Загальний обсяг зовнішньої торгівлі товарами та послугами між Україною та Киргизькою Республікою у 2015 р. склав 84,7 млн. дол. США і зменшився у порівнянні з 2014 р. на 23,3%. Також скоротився обсяг зовнішньоторговельного обігу України з Таджикистаном. У 2014 р. цей показник складав 49,3 млн. дол. США, що на 70,4 млн. дол. менше, ніж у 2012 р. Обсяги зовнішньої торгівлі України з Російською Федерацією у 2015 році становили 15990,9 млн.

дол. США, що, у порівнянні з 2012 р. менше на 35411,2 млн. дол. США або на 68,9% [2].

Отже, як показують наведені вище статистичні дані, різко погіршилися економічні зв'язки України з Росією, а певною мірою – і з деякими іншими державами СНД, насамперед країнами-членами Митного союзу. Росія займає п'яту частину зв'язків у зовнішній торгівлі, тому для України неймовірно складно компенсувати такі втрати, відповідно, взаємні санкції у відносинах з Російською Федерацією мають важливий вплив на загальний зовнішньоторговельний обіг. До того ж, це ускладнило економічні зв'язки України з державами Закавказзя та Центральної Азії, які транзитом здійснюються через територію Росії. З одного боку, всі перелічені вище чинники негативно позначаються на українській торгівлі з іншими пострадянськими державами, з іншого – однотипний характер економічних проблем, з якими стикаються пострадянські держави, створює певні додаткові можливості для українських підприємств щодо експансії на ці ринки, їм до речі часто доволі добре знайомі.

Країни СНД все ще фактично є важливим регіоном у зовнішньоекономічній діяльності та розвитку української економіки, що обумовлено тісною взаємодією в межах колишнього єдиного народногосподарського комплексу; можливістю доступу до сировинних ресурсів; відносною близькістю ринків збуту продукції; можливістю обміну продукцією, яка є менш конкурентоспроможною в інших регіонах світу; залишками кооперації між підприємствами країн Співдружності.

На сучасному етапі розвитку і взаємодії України з країнами СНД окрім загострення політичного питання, існують проблеми, які полягають у посиленні нерівномірності розвитку країн, скороченні обсягів зовнішньої торгівлі внаслідок встановлення торговельних бар'єрів через відсутність реального впровадження нормативно-правових положень. Для вирішення цих проблем постає необхідність розроблення зовнішньоторговельної стратегії на основі удосконалення механізму регулювання зовнішньої торгівлі, що надасть можливості ефективної взаємодії з країнами – торговельними партнерами та здійсненню внутрішніх економічних перетворень. Основною причиною скорочення українського експорту є несприятлива цінова кон'юнктура на ключових для країни світових ринках і проблеми у торговельних відносинах з Росією.

Основними негативними аспектами для України є недосконалість нормативно-правової бази регулювання міждержавних відносин України з іншими країнами, що призводить до:

- жорсткої конкуренції на власних внутрішніх ринках;
- домінуючої ролі у світовому виробництві й експорті лідерів економічного розвитку, які встановлюють односторонні вигідні умови розвитку зовнішньоекономічної діяльності, що ускладнюють становище слабкіших партнерів;
- низької конкурентоспроможності і залежності від більш розвинутих структур зарубіжних країн внаслідок обмеженості інвестицій та інновацій;
- підвищення норм сертифікації якості продукції [3].

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. *Участь України в СНД: стан та перспективи. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://politiko.ua/blogpost82323>.*
2. *Міністерство закордонних справ України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua>.*
3. *Україна і міждержавні об'єднання: проблеми правового регулювання та шляхи їх вирішення. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://elar.khnu.km.ua/jspui/handle/123456789/2735>.*

ЛЕСЯ КОЛІНЕЦЬ

ПЕРЕДУМОВИ ТРАНСФОРМАЦІЇ СВІТОВОГО ФІНАНСОВОГО ПОРЯДКУ

Зіткнувшись з принципово новим викликом – глобальною фінансовою кризою – світове співтовариство виявилось не готове до ефективного протистояння їй. Стрімке переростання глобальної фінансової кризи в структурну економічну поставило під сумнів багато апробованих теоретичних підходів та емпіричних рішень, що застосовуються для створення існуючого світового фінансового порядку. Остання світова економічна криза була виражена, як форма прояву розбалансування руху реального і фіктивного капіталів. Таке розбалансування в сучасних умовах виражається в домінуванні спекулятивних транзакцій, перекредитуванні економіки, розривах між суб'єктивними оцінками ринкової ціни компаній і їх обґрунтованою ринковою вартістю і т.ін. Вказані процеси характерні як для розвинених країн, так і для ринків, що розвиваються, хоч і виявляються в специфічних формах.

Варто зупинитися і на недоліках сучасної глобальної фінансової системи, які стали чинниками виникнення останньої фінансової кризи. Так, до них можна віднести:

- неконтрольованість світових ринків внаслідок невідповідності об'єкта і суб'єктів регулювання – при вже сформованому і реально існуючому єдиному глобальному фінансовому ринку відсутній єдиний глобальний регулятор ринку;
- випереджувальний розвиток «надбудованої» сфери фінансів в порівнянні з «базисним» реальним сектором світової економіки;
- наявність на глобальному фінансовому ринку нерегульованих позабіржових сегментів деривативів;
- деформована система інвестиційних критеріїв, заснована на суб'єктивізмі кредитних рейтингів трьох рейтингових агентств – Moody's, Standard & Poor's, Fitch [1, С. 8–9].

Також важливим моментом є те, що відбулося поєднання циклічної, структурної, кредитної, фондової та банківської кризи.

Стрімке переростання глобальної фінансової кризи в економічну поставило під сумнів багато апробованих теоретичних підходів та емпіричних рішень, що застосовуються для створення існуючої світового фінансового